కాలం దాచిన కన్నీరు

గొల్లపూడి మారుతీరావు

(ప్రారంభం)

ఒకనాడు అదృష్టదేవతా, దురదృష్టదేవతా కలిసి ప్రపంచం మంచి చెడ్డలను గురించి వితర్కించుకున్నాయి. అదృష్టమంటే రెండు దురదృష్టాలమధ్య మిగిలిన చిన్నవ్యవధి, అంతకంటే ఇంకేమీ కాదు - అంటుంది దురదృష్టదేవత. కానీ అదృష్టదేవత అందుకు ఒప్పుకోలేదు. "అదృష్టం భగవంతుడు ఇచ్చే అమూల్యమయిన వరం. దానిని పొందే యోగ్యతను సంపాదించుకోలేనివాళ్ళు దురదృష్టవంతులు" అంది. ఈ మాటల్తో ఆ ఇద్దరు దేవతల మధ్య వాదోపవాదాలు పెరిగిపోయాయి. ఇటువంటి సంశయాల్ని తీర్చడానికి ఏ తెలుగు రచయిత దగ్గరికో, ఏ రాజకీయ నాయకుడి దగ్గరకో వెళ్తే తీరిపోనా? కానీ ఆ దేవతలు అలా చెయ్యలేదు. సరాసరి భగవంతుడి దగ్గరకు వెళ్ళారు.

"హే భగవాన్! అదృష్టాన్నీ దురదృష్టాన్నీ మానవాళికి పంచిపెట్టే గొప్పగుణాన్ని మాకు ప్రసాదించావుగాని, మా ఇద్దరి మధ్యా స్నేహాన్ని ఎందుకు ఏర్పరచలేదు ప్రభో!" అన్నారు ఇద్దరూ దేవతలూ.

భగవంతుడు నవ్వాడు. మానవుడి తెలివితక్కువను, దేవతల 'అతితెలివి'ని చూసినప్పుడు భగవంతుడు అలాగ నవ్వుతూంటాడు.

"ఏమిటి మీ సంశయం?"

"మా గొప్పతనాలు వేర్వేరుగా తెలియడంలేదు. స్పష్టంగా తేల్చుకోదలిదాం."

"అంటే ఏం చేస్తారు?"

"పూర్తిగా దురదృష్టం, దుఃఖం, బాధ, దారిద్ర్యం ఆవరించిన కుటుంబాన్ని అదృష్టంలో ముంచి ఎత్తుతాను నేను" అన్నది అదృష్టదేవత.

భగవంతుడు నవ్వాడు.

దురదృష్టదేవతా నవ్వింది.

అదృష్టదేవత తెల్లబోయింది.

"పూర్తి అదృష్టం ఎవరినీ ఆవరించదు. అలా ఆవరించకుండా చూడడమే నా పని" అంది దురదృష్టదేవత.

భగవంతుడు సర్వజ్ఞుడు. అదృష్టదేవత మనస్సులో ఇంకా సంశయం తీరలేదని గ్రహించి ఓ మంచి పాఠం చెప్పాలనుకున్నాడు.

అనుకుని ఇలా అన్నాడు:

"మీరిద్దరూ దురదృష్టం, దారిద్ర్యం, దీనస్థితి, అసహాయతా పెనవేసుకున్న ఒక కుటుంబాన్ని వెదకండి. ఆ కుటుంబం ఎట్లా ఆ స్థితిని అనుభవిస్తోందో తెలుసుకోవడానికి వీలుగా ఆ కుటుంబంలో ప్రతివ్యక్తీ ఏ విధంగా ఆలోచిస్తూ ఏ విధంగా పరిస్థితులను ఎదుర్కొంటున్నాడో మూడు రోజులు కనిపెట్టండి."

అదృష్టదేవతా, దురదృష్టదేవతా ఒకరి మొహం ఒకరు చూసుకున్నారు. అంతలో తలవంచి "సరే సరే.." అన్నారు.

మళ్ళీ భగవంతుడు చిరునవ్వు నవ్వాడు.

ఆ నవ్వులో వెయ్యి యుగాల జగత్ సృష్టి వైచిత్ర్యం తళుక్కున మెరిసింది !

ఈ విధంగా భగవంతుడి ఆదేశాన్ని పొంది అదృష్టదేవతా, దురదృష్టదేవతా భూలోకంలోకి వచ్చారు. భగవంతుడు చెప్పిన అన్ని హంగులతో ఉన్న కుటుంబం కోసం వెదుకుతూ జంబూ ద్వీపం, భరతఖండానికి వచ్చారు. భరత ఖండంలోని ఆంధ్రదేశానికి వచ్చారు

(2)

హనుమంతయ్య

బిందెపట్టుకుని గుమ్మానికి ఆనుకుని నిలబడితే నిజంగా అప్సరసలాగే ఉండేది వరలక్ష్మి.

కానీ ఇప్పుడు లేదు.

ఎందుకు లేదో తెలుసు నాకు.

వరలక్ష్మికీ తెలుసు.

అంతా తెలిసే చివరికిట్లా తయారయిందని దాని వాదన.

నేను ఈ కుటుంబాన్నంతా నాశనం చేసి ఇప్పుడు మూలన పడ్డానని అనుకుంటుంది.

నాన్న మమ్మల్నేమీ ఉద్ధరించలేదని - పిల్లలు అనుకుంటారు.

బ్రతికి చెడి, రాజకీయాలవల్ల చెదిరిపోయిన సంసారమని ప్రజలు అనుకుంటారు.

వరలక్ష్మి ప్రేమ పక్షపాతి.

పిల్ల 'సుఖం' మీద దృష్టి.

ప్రజలకి కష్టాలుపడే కుటుంబాల్ని చూస్తే ముచ్చట.

నాకనిపిస్తుందికదా? - ఒక మంచిపనిచేశావ్. ఎందుకు విచారించాలి? అని.

అయినా నేనేం చేశాను?

దేశం కోసం కష్టపడ్డాను.

ఈ ముప్పై ఆరు కోట్ల మందిలో నా కృషి 1/36 కోటివంతు.

'దేశం' అంటే అర్థం తెలీనివాళ్ళు ముప్పయి కోట్ల మంది ఉన్నారని నా ఉద్దేశం.

'జననీ జన్మభూమిశ్చ స్వర్గాదపి గరియసీ' అని సుఖాల మీదా, ఆశలమీదా జీవితాల్ని పేర్చుకునే పదిహేను కోట్ల వరలక్ష్మిలకీ, పదిహేనుకోట్ల వెంకట్రావులకీ ఎంత చెపితే ఏం అర్థమవుతుంది?

గాంధీజీ కంటిమెరుపు చూసి కదం తొక్కే యువకుల రక్తపు వేడి వీళ్ళకెలా అర్థమవుతుంది.

నేను నలుగురు పిల్లల్ని వదులుకున్నాను. వాళ్ళు పెద్దయితే ఎందుకు పనికి వచ్చేవారో తెలీదు.

కానీ దేశానికంతా ఉపయోగపడే తన జీవితాన్నే వదులుకొన్నాడీ మహాత్ముడు?

వదులుకున్నాడయ్యా బాగుంది. కానీ ఈ దేశాన్ని మీరేం చేశారు? అని అడుగుతారు.

నిజమే - ఏం చేశారు?

గాంధీ కంటే మహామహులు కూడబెట్టిన సామ్రాజ్యాన్ని చాప చింపులాగ చీల్చేశారు.

మహాత్ముని ముందు విశ్వమానవ మతాన్ని నటించిన నాయకులు కొందరు మనస్సులో మానవ మారణాయుధాల్ని వెయ్యింటిని తయారుచేశారు.

దేశాన్ని చీల్చేశారు.

దేశం కోసం జీవితాల్ని నాశనం చేసుకున్నవారి గుండెలు చీలిపోయాయి.

దేశం సంపాదించిన వారి తరం అయిపోయింది.

(3)

గాయత్రి

మల్లెపువ్వులాంటి జీవితం చుట్టూ ముళ్ళ కంచెలు చుట్టుకున్నాయి - అంటూ నన్ను చూసి ఏడుస్తుంది అమ్మ.

ఇంత వయసొచ్చినా పెళ్ళి చేయలేకపోయామే.. అమ్మ బాధ.

ఇంత చిన్న వయస్సులోనే ఉద్యోగమా - అని నాన్న బాధ.

పెళ్ళికి వయస్సు మించిపోతోంది.

ఉద్యోగానికి వయస్సు మిగిలిపోతోంది.

అయినా ఆడదానికి పెళ్ళొక్కటేనా సమస్యా?

పెళ్ళిని భూతద్దంలో పెద్దదిగా చూపించి, సుఖాన్ని ఉరితీస్తుంది సంఘం.

అమ్మనీ, నాన్ననీ, అన్నయ్యనీ పోషించే యోగ్యత ఆడదానికి ఉండకూడదూ?

అమ్మకి చీరకొనిస్తే కళ్ళనీళ్ళు తుడుచుకుంటూ కావలించుకుంటుంది.

నాన్నకి చుట్టలు తెస్తే నవ్వుతూ అందుకుంటాడు.

ఆ నవ్వు ఎన్ని సంవత్సరాల పోరాటానికి అర్థమో తెలుసు నాకు.

ఇన్నాళ్ళకి సైకిలు కావాలని నోరువిడిచి అడిగాడు నాన్న.

ఎప్పుడూ అడగని నాన్న ఇప్పుడు అడిగాడు.

కొనాలి, కొనాలి.

నాన్న సంతృప్తి ఖరీదు యాభై రూపాయలు.

తీరుస్తాను. తీరుస్తాను.

అన్నయ్య తనకేమీ అడగడు.

ఎప్పుడన్నా అవసరం వస్తే 'చెల్లాయి! మరో ఉద్యోగానికి అప్లికేషన్ పంపాలి. ఓ రూపాయి ఇవ్వు' అంటాడు.

కళ్ళెత్తి చూడడు నన్ను.

పుచ్చుకోడానికి సిగ్గుపడతాడు.

ఇస్తూ నేను బాధపడడం -

బ్రతుక్కి బరువెక్కువవుతోంది.

సుఖానికి ఉక్కపోస్తోంది.

నాకు తెలీకుండానే నా జీవితంనుంచి యౌవనం రాలిపోయింది.

పదేళ్ళు పెద్దదానిలాగ కనిపిస్తానని ఆఫీసులో సుజాత అంటుంది.

అవును, కన్పించనూ మరి?

నా శరీరం పది ఏళ్ళు పెరిగిపోయింది.

నా మనస్సు పది జీవితాలను గురించి ఆలోచించేంత పెరిగిపోయింది.

స్త్రీకి కష్టాల బరువు తగదు.

(4)

వెంకటరావు

రోజూ ఉదయం లేచినప్పుడల్లా 'నిన్నలాంటి నేడును గడవనివ్వకు భగవాన్!' అనుకుంటుంటాను.

కానీ గడిచేవన్నీ అవే!

వెయ్యి 'నిన్న'లలాంటి వెయ్యి 'రేపు'లు -

ఎప్పుడూ ఈ రొటీన్‌లో మార్పురాదు.

రోజూ ఉద్యోగం కోసం ఊరంతా తిరగడం తప్పదు.

రోజూ బస్సుకోసం చెల్లెల్ని డబ్బు అడక తప్పదు.

రోజూ జాలి చూపెట్టే అమ్మ కళ్ళని ఎదుర్కోక తప్పదు.

కష్టాలలో సుఖాన్ని సాయంకాలం బోధించి, నవ్వుతూ భుజం తట్టే నాన్న మాటలూ తప్పవు.

చివరికి - రోజంతా గడిచాక - అందరూ నిద్రపోయాక నిశ్శబ్దం ఒడిలో తల దాచుకుని భోరుమని మనస్సు ఏడవకా తప్పదు.

దారిద్ర్యానికి ఊడిగం చేస్తున్నాను.

మగాడికి పని లేకపోవడమంత దౌర్భాగ్యం మరొకటి లేదు -

ఏడవడం, చేయని పాపాలకి శిక్ష అనుభవిస్తున్న నేరస్థుడిలాగ కుంగిపోవడం, అదీ నేను చేస్తున్న పని.

నేను బి.ఏ చదివాను.

గాయత్రి మెట్రిక్కే చదువుకుంది.

అది ఉద్యోగం చేసి ఇంకా పోషిస్తున్నందుకు అంతా బాధపడుతున్నారు.

నేను ఉద్యోగం చేసి ఇంటిని పోషించనందుకు అంతా బాధపడుతున్నారు -

ఒక రాత్రికి రాత్రి హఠాత్తుగా నేను గాయత్రినయిపోతే ఎంత బాగుండును?

దొంగతనాలు చేసినవాళ్ళకి, మోసాలు చేసినవాళ్ళకి దేవుడు కొన్ని శిక్షలు విధిస్తాడు.

హత్యలు మాత్రం చేసినవాళ్ళయితే ఏ ప్రభుత్వ ఉద్యోగులుగానో పుట్టిస్తాడు.

మరి హత్యలూ, దొంగతనాలూ, మోసాలూ అన్నీ చేసినవాడిని 'నిరుద్యోగి'గా ఇంత పెద్ద కుటుంబంలో చెల్లెలి పోషణలో బ్రతికే నిరుద్యోగిగా పుట్టిస్తాడు కాబోలు!

బాధపడవద్దని గాయత్రి ఓదారుస్తూనే ఉంటుంది.

కానీ చెల్లెలి ఓదర్పు అవసరమయిందే అని బాధ.

నిరుద్యోగం వల్ల బాధ.

అమ్మ జాలిని భరించలేక బాధ.

నాన్న ప్రోత్సాహాన్ని తట్టుకోలేక బాధ.

చెల్లెలి ఓదార్పుని ఊహించుకుని బాధ.

మెత్తటి బాధలు ఇవన్నీ -

(5)

సుందరి

నీ నవ్వులో వెయ్యి వసంతాలు -

నీ యవ్వనం నందనవనం

నీ కన్నులలో వెన్నెల వన్నెలు.

- ఇలా ఎన్నయినా చెప్తాడు వేణూ.

నాలో ప్రతికదలికకీ కొత్త అందం ఉందంటాడు.

నాలో ప్రతిమార్పుకీ కొత్తపదాన్నీ, కొత్తభావాన్నీ అలంకరిస్తాడు.

వేణూనే ప్రేమించానో, వేణూలో కవినే ప్రేమించానో అర్థం కాదు.

'జీవిత రహస్య మార్గములలో వదలని కోరికలాంటిదానివి నీవు' అన్నాడు ఒకరోజు.

అలా అతనంటే ఎంతో బావుంది.

ఆ రోజు ఎంతో సంతోషించాను.

అలా ఇదివరకే ఎవరో కవి మరెవరో ప్రేయసిని అనేశారని తరువాత తెలిసింది.

అయినా వేణూ అన్నాడు కనక బాగుంది.

వదలని కోరిక -

వణికే ఆశలు -

ఇలా ఎన్నో మాటల్ని పేరుస్తాడు వేణు.

ఎన్నో భావాల్ని కూర్చుతాడు.

ఎన్నో భావాల్ని ఊహించి, అన్నీ చక్కగా ఒకదాని వెనక ఒకటి అమరుస్తాడు.

వేణు మాట్లాడితే గుడిలో గంటలు కదిలినట్టు -

ఒడిలో పంటలు ఒరిగినట్టు -

'మాట్లాడు మాట్లాడు' అనాలనిపిస్తుంది.

స్త్రీకి అందమైన మగాడి కంటే, అందాన్ని వర్ణించగల మగాడు ప్రియుడు కావడంలో తృప్తివుంది.

అందం. అందం.

అందంలేని ఆడది ఎలా బ్రతకగలదో అర్థంకాదు నాకు.

పిటపిటలాడే యౌవన మదమన్నా ఉండాలి.

ప్రియతముడయిన ప్రియుని కౌగిలన్నా ఉండాలి.

వేణూ నవ్వుతాడు.

అతని కళ్ళూ వేరుగా నవ్వుతాయి -

అతనిలో రెండే అత్యంత ప్రియమయినవి నాకు.

ఆ కళ్ళు -

ఒంపులు తిరిగి నుదుటిని పకరించే ఉంగరాల జుత్తు.

(6)

రెండవ రోజు హనుమంతయ్య

ఒక్కక్షణంలో ప్రాణం పోయేది.

నయం! నేను చచ్చిపోలేదు.

కోరికలు చచ్చిపోయాయి.

నేను చచ్చిపోతే బాగుణ్ణని అనుకునేవాళ్ళున్నారేమో!

కొందరికి మరికొందరు బ్రతికి సంతోషాన్ని కలిగిస్తారు.

నాలాంటివాడు చచ్చిపోయినా సంతోషించే వాళ్ళున్నారు.

లారీ నాకు తగిలిందో, నేనే లారీకి తగిలానో గుర్తులేదు.

సంతోషమనే సారాని ఆరుపీపాలు తాగాను.

ఉత్సాహమనే నల్లమందుని పది తులాలు వేసుకున్నాను.

కోరిక తీరుతుందనే ఆలోచనతో మత్తెక్కిపోయాను.

50 ఏళ్ళ జీవితంలో ఇవాళంత మంచిరోజు లేదనుకున్నాను.

50 జీవితంలో ఇవాళంత చెడ్డరోజుకూడా లేదు.

రేపు తెల్లవారేసరికి 'ప్రముఖ రాజకీయ నాయకుడు హనుమంతయ్య దుర్మరణం' వార్త.

'ప్రముఖ' అని మనకి వాడరు - మంత్రులకి, ఇంకా పెద్దవారికి.

'సాదా రాజకీయ బాధితుడు హనుమంతయ్యగాడి చావు'

నయం. నయం. బ్రతికిపోయాను.

సైకిలుకొనే సరదాలో సైకిలుకంటే వేగంగా వెళ్ళాను.

లేక పరుగెత్తానా?

కాదు. కాదు. ముసలి హనుమంతయ్య నడుస్తూనే ఉన్నాడు.

కోరికల్తో పూటెక్కిన మనస్సు లంఘించి పారిపోయింది.

మనస్సు వెనుక నేనూ

నా వెనక లారీ.

సామాన్లు మోసే లారీ వెనక

కోరికల్ని మోసే లారీ ముందు.

సామాన్లు మోసే లారీ కోరికల్ని మోసే లారీని గుద్దేసింది.

కోరికల్ని మోసే లారీ పాతది.

కోరికలంత పాతది.

అందుకని లారీ పడిపోయింది.

కోరికలు చచ్చిపోయాయి.

(7)

వెంకటరావు

నిరుద్యోగం గురించి ఏడిచి ఏడిచి అలసిపోయాను.

ఇంక పెళ్ళి గురించి ఏడుస్తాను.

ఇచట ఏడుపు అనగా 'చింతించుట.'

నాలో 'సెన్సాఫ్ హ్యూమర్' ఉందని కాలేజీ కుర్రాళ్ళు అనేవారు.

సెన్సాఫ్ హ్యూమరా? వేర్?

హ్యూమర్ ఆఫ్ సెన్స్.. ఆ!

ఇదీ అదీ కాదు. నాన్సెన్స్!

బుట్టెడు నాన్సెన్స్ ఉంది మెదడులో –

ఏడుపులో నవ్వడం హ్యూమర్ –

ఏడుస్తూ నవ్వడం.

ఏడవలేక నవ్వడం.

నాన్నకి కాలు విరిగితే నవ్వుతాడు.

'వరే వరే నాకాలు విరిగిపోయిందో హోయ్!' –

'హహహ!'

ఏం సెన్సాఫ్ హ్యూమర్.

'గూడ్! గూడ్! నాకు ఉద్యోగం దొరకలేదొచ్చి – హ్హ హ్హ హ్హ!'

ఏం సెన్సాఫ్ హ్యూమర్!

ఓరి వెధవల్లారా! మాకు లేంది చెప్పి ఏడిస్తే హ్యూమరా!

గాడిదగుడ్డు హ్యూమర్.

అలివేలునడిగితే 'నాలో అదీ ఉందే' అంటుందేమో.

కాలు కుంటయినా, ఆ కుంటిని కప్పిపుచ్చే మంచి గుణాలున్నాయి దానికి.

అమృతంలాగ నవ్వుతుంది.

వెన్నలాంటి మనస్సు. వెన్నకాదు. పోనీ – జున్ను.

వెన్నకంటె జున్ను అంటే నాకిష్టం.

ఎప్పుడన్నా ఎక్కువ విచారం కలిగితే అలివేలు దగ్గరికి వెళ్తాను.

నాకు ఎక్కువ విచారం ఎప్పుడూ కలుగుతూంటుంది.

ఎప్పుడూ అలివేలు దగ్గరకే వెళ్తూంటాను.

కష్టాల బాధితునకు అలివేలు నవ్వు రిలీఫ్ –

(8)

త్వరగా ఇంటికి పరిగెత్తి పోతుంది మనస్సు.

నేను నడిచినా మనస్సు పారిపోతుంది.

"నాన్నా నాన్నా.. ఇదిగో ఏభై"

"అమ్మా! అమ్మా! తెచ్చావా అమ్మా!"

"సైకిలు కొనుక్కో నాన్నా"

"ఓహో! నా జీవితంలో పెద్ద కోరిక తీరిపోతుంది అమ్మా - ఇప్పుడే వెళ్తాను."

"నా పుట్టినరోజు నాన్నా! నీకు దండం పెడతాను."

"వెయ్యేళ్ళు వర్థిల్లమ్మా"

నవ్వొస్తుంది - నవ్వు - నవ్వు - నవ్వు.

శీఘ్రమేవ కళ్యాణ ప్రాప్తిరస్తు - అనరేం?

అనరు. అనరు.

దానికంతా చిన్న లిటిగేషన్ ఉంది.

అమ్మయ్య! నాన్నకు సంతోషం వచ్చింది.

నాకు ఆయాసం వచ్చింది.

సైకిలుతో సంతోషం.

ఇక ముకుందరావు ఎదురు చూస్తూంటాడు.

త్వరగా పోతే త్వరగా సంతోషం వస్తోంది.

ముకుందరావు గురించి ఆలోచిస్తే మనస్సు సగం బాగుపడుతుంది.

ముకుందరావు చూడ్డంవల్లనేమో ప్రపంచం ఈకాస్త అయినా బాగుంది నాకు.

రోడ్డంతా ఇవాళ కొత్తగా ఉంది.

మామిడి చెట్టుకి మనస్సుండి గాలితో మాట్లాడుతున్నట్టుంది.

సైకిలు తొక్కే కుర్రాడు సాయంకాలం వెంటబడి పోతున్నాడు.

రెండు బస్సులు కాలం కంటే వేగంగా పోతున్నాయి.

రెండు కాకులు కాకి భాషలో తిట్టుకుంటున్నాయి.

న్యూస్‌పేపరు చదివే కుర్రాడు తను చదవడం ఎవరన్నా చూస్తున్నారా లేదా అని చూస్తున్నాడు.

రంగురంగుల చీర కట్టుకున్న పెదమ్మాయి చారల చారల పరికిణీ తొడుక్కున్న అమ్మాయివేపు ఈర్ష్యగా చూస్తోంది.

చెట్టుకింద ఓ కిట్టయ్య చుట్ట మజాను నెమరువేస్తున్నాడు.

ఓ మేక పది సీసాల సారా తాగిన వాడిలాగ కళ్ళు కదుపుతోంది.

పచ్చిపొలాలతో పచ్చని పరికిణీ రెపరెపలాడింది.

(9)

ప్రెస్సు నుంచి ఇవాళ మంచి బట్టల్తో బయటికి వచ్చాడు ముకుందరావు.

ఎప్పటిలాగే ఇవాళా నవ్వుతున్నాడు.

ఇదివరకటి నవ్వు నిర్మలంగా ఉంటే –

ఇవాళ నవ్వులో ఆతృత, ప్రశ్న ఉంది.

ఆశ ఉంది.

ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నాడు నన్ను.

నాలో మార్పు ఉందా అని చూస్తున్నాడు నన్ను.

కన్నీళ్ళతో తడిసిన కళ్ళలో ఇంకా అందాన్ని వెదుకుతున్నాడు.

"ముకుందరావుగారూ! ముకుందరావుగారూ! 'ఇవాళ' వచ్చేసింది."

"అవును వచ్చేసింది."

"నడుద్దామా ఇవాళ? డబ్బు మిగుల్తుంది."

నవ్వేడు.

ఎవర్నో క్షమించినట్టు నవ్వుతాడు.

"పదండి పదండి"

ప్రతి అడుగుకీ ఆలోచనని పేరుస్తుంది మనస్సు.

ఏం మాట్లాడుతాడు నా గురించి?

ఏమిటి? ఏమిటి?

"ఇక్కడ రాళ్ళు బాగున్నాయి కూచుందామా?"

ముకుందరావు మాట్లాడుతున్నాడు.

మాటలు. మాటలు.

"కూచుందాం. కూచుందాం."

"గాయత్రీ!"

అదిగో మాట్లాడుతున్నాడు. మాట్లాడుతున్నాడు.

"ఏమండీ"

"గాయత్రిగారూ – 'గాయత్రీ' అనేదా"

అమ్మో! అమ్మో – మాట్లాడుతున్నాడు. ఎంత బాగా, తియ్యగా మాట్లాడుతున్నాడు.

"అనండి అనండి. మీ ఇష్టం – మీ ఇష్టం."

"ఒక్కమాటని చెప్పాలని ఇన్నాళ్ళూ ఆగిపోయాను"

ఎంత బాగా ప్రారంభించాడు.

(10)

వెంకటరావు

ఇవాళతో ఇబ్బందులు బందీ తీరిపోవచ్చు.
ఇవ్వాళ్టితో ఇక్కట్ల టిక్కెట్టు చెల్లిపోతుంది.
అవసరాల కంపార్టుమెంటు విడిచి అవకాశాల కంపార్టుమెంటుమెంటుకు మార్పు.
ఆహా! మొదటి రోజుకి ఎన్నాళ్ళ నిరీక్షణ!
ఓహో! ఎప్పుడయినా రాదా ఈ రోజని తపన
పోనీ, పోనీ, పాతరోజులు ఎలాగయినా పోనీ.
ఇకనయినా మనిషి ననిపించుకోవచ్చు.
అమ్మా నాన్న నన్ను చూసి సిగ్గుపడనక్కరలేదు.
కొన్నాళ్ళకి జీతం పెరిగితే చెల్లెలు కూడా ఉద్యోగం చెయ్యనక్కరలేదు.
పక్క ఇళ్ళవాళ్ళు పరువు తీసే మాటలు పలకనక్కరలేదు.
జీవితం పరుగులో అప్పుడే పది అవకాశాలు వెనక బడ్డాను.
పది పదుల గజాలు ఇవాల్టినుంచీ ముందుకు ఉరుకుతాను.
ప్రతిసారీ నా కళ్ళలో దిగులు నా ఉద్యోగార్థతను పోగొట్టింది.
ప్రతిసారీ నా హృదయం పగిలి బాధాజ్వాలలు పైకి చిమ్మాయి.
ఉద్యోగం కోసం ఉవ్విళ్ళూరింది 23 ఏళ్ళ మనసు.
ప్రేమకోసంకాక, ఉపాధికోసం ఏడ్చింది 23 ఏళ్ళ వయస్సు.
శక్తికి పరీక్ష పెట్టలేదు ప్రపంచం –
అంతస్తుకి పరీక్ష పెట్టింది.
అయ్యో! అయ్యో! ఎప్పుడూ ఓడిపోవడమేనా అని బాధపడడం తప్పలేదు.
ఏమో ఏమో ఎప్పుడన్నా ఎదిరించి నిలువవమా అన్న ఆశపోదు.
ఇవాళ కొత్తరోజు.
ఇవాళ గొప్ప రోజు.
ఉద్యోగం వచ్చిందని కాదు.
ఉద్యోగం వస్తుందని.
"ఉద్యోగం వస్తుందని నీకెలా తెలుసు వెంకట్రావు బియ్యే?"
నా చెల్లెలు రికమండేషన్ ఉంది.
నా చెల్లెలు నాకంటే తెలివైనది.
నా చెల్లెలు నా కంటే రెండేళ్ళ ముందునుంచే బ్రతుకుతోంది.
నా చెల్లెలు నన్ను పోషించగల స్తోమత గలది.

(11)

వెంకటరావు

ఆహా! మేనేజరుగారు దయాస్వరూపుడు.

శాంతస్వభావి.

దైవసమానుడు

అందుకనే మా ఇక్కట్లు గుర్తించగానే ఆదుకోగలిగాడు.

ఆయన సమయానికి లేకపోతే గాయత్రి ఏమయేదో?

ముఖం తిరిగి కుర్చీలో కూలబడగానే ఆయన రిక్షాలో పంపబట్టిగానీ -

భగవాన్! భగవాన్!

నువ్వు దయామయుడివి

మేనేజరులాంటి దయామయుల్ని సృష్టించావు.

ముఖం తిరిగిపోయిందట. బోయ్ చెప్పాడు.

తిరిగే ఉంటుంది.

కష్టాలవల్ల, బాధలవల్ల నలిగిపోయింది.

పని వత్తిడివల్ల చిదికిపోయింది.

పాపం! పాపం!

ఎంత కరుణామయుడు మేనేజరు.

నాకు ఉద్యోగాన్నిచ్చాడు.

ఆమెను ఇంటికి దిగబెట్టిన బోయ్ తోనే ఉద్యోగం ఆర్డరు కూడా పంపాడు.

ఇక కష్టాలు గట్టెక్కాయి.

ఇక ఈ కుటుంబానికేం బాధలేదు.

ఇకనుంచి వెంకట్రావు ఉద్యోగి.

తన కుటుంబాన్ని తను పోషించుకోగలడు.

ఆహా! మేనేజరు దేవుడులాంటి వాడు.

గాయత్రిని రక్షించిన దేవుడు.

మా కుటుంబాన్ని రక్షించిన దేవుడు.

భగవాన్! ఈ దేశంలో మేనేజరులాంటి వాళ్ళని వెయ్యిమందిని సృష్టించు.

ఈదేశం బాగుపడింది.

కుటుంబాలు వర్ధిల్లుతాయి.

బీదలు తరిస్తారు.

భగవాన్! మేనేజరుకున్న మనస్సులాంటి మనస్సు వెయ్యిమందికియ్యి.

(12)

వెంకటరావు

ఉద్యోగం పోతేపోయింది. చెల్లెలు బాగుపడింది.

ఉద్రేకం పోయాక నేనూ బాగుపడ్డానంటుంది అమ్మ.

కొందరు తమంతటతాము సంతోషాన్ని విశ్రాంతిని తెచ్చుకోలేరు.

వీళ్ళమీద శిక్షలాగే సంతోషాన్ని విధించాలి.

గాయత్రికి యావజ్జీవ నిర్బంధ సంతోష శిక్ష –

ఇక గాయత్రి ఉద్యోగం చెయ్యరాదు –

పోనీ! బ్రతికింది –

ఇన్నాళ్ళూ చచ్చిబ్రతికాననుకుంది –

ఇప్పుడు నిజంగా బ్రతికింది –

నాకు ఉద్యోగం వచ్చింది.

గాయత్రికి ఉద్యోగం పోయి, నాకు ఉద్యోగం రాకపోయినా సంతోషపడేవాడిని.

దాన్ని కష్టపెడుతూ ఏరోజూ సుష్టుగా భోజనం చెయ్యలేకపోయేవాడిని.

ఒక జీవితాన్ని వృథాచేసినప్పటి ఖర్చు. ఇందరి జీవితాలనిపించేది.

అమ్మయ్యా! ఇప్పటికి విశ్రాంతిగా ఊపిరిపీల్చుకునే సమయం వచ్చింది.

వెంకట్రావు బియ్యే, దిక్లర్క్ – తన కుటుంబాన్ని తను పోషించుకుంటాడు.

"అన్నయ్యకి డబ్బులేదు – చెల్లెలికి పెళ్ళికావాలి"

ఇంకా ఓ కొరత ఉండిపోయింది.

ఇంకా ఏ మూలో 'అసంతృప్తి' నినాదాలు జరుగుతూనే ఉన్నాయి.

డబ్బు! డబ్బు! డబ్బు!

దేశానికి బానిసత్వం నుంచి విముక్తి వచ్చింది అంటాడు మామయ్య

నాకు పెళ్ళి జరగపోవడానికి పెద్ద ఆటంకం అంటుందేమో సుందరి.

డబ్బంటే ఒక జీవితాన్ని వెచ్చించగా వచ్చిన ప్రతి ఫలం అంటుంది గాయత్రి.

డబ్బు ఒక బలహీనత, దేశభక్తిలాగా – అంటాడు నాన్న.

అమ్మ డబ్బు గురించి విన్నది కాని, డబ్బును చూడలేదు.

మనిషి మర్యాదను, హోదాను, ఆత్మవిశ్వాసాన్ని కొనుక్కునే సాధనం డబ్బు.

గాయత్రి ఉద్యోగం మానుకుని సుఖపడుతోంది.

సుందరి పెళ్ళిచేసుకుంటే సుఖంగా ఉంటుంది.

నాకు ఉద్యోగంవల్ల –

(13)

సుందరి

ఇప్పుడిప్పుడే ఈ జీవితం ఒక దారిన పడుతున్నట్టుంది.

ఇప్పుడిప్పుడే మళ్ళీ మంచి బ్రతుకు మీద ఆశ కలుగుతోంది.

అక్కయ్య మంచితనం, అన్నయ్య ప్రేమ మళ్ళీ నా సుఖం మీద హామీని ఇస్తున్నాయి.

నాన్నగారు నన్ను అసహ్యించుకోలేదు.

అమ్మ నన్నేమనాలో తెలీక ఏడ్చింది.

ఇప్పుడన్నీ సరి.

అందరికీ నా మీద జాలి ఉంది.

అందరూ కలిసి నా జీవితాన్ని మరమ్మత్తు చేస్తున్నారు.

భగవాన్! డబ్బు వద్దు. అదృష్టం వద్దు.

మంచి అక్కనీ, అన్నయ్యనీ, అమ్మనీ ఇచ్చావు.

అంతే చాలు.

ఎప్పుడూ ఇంత తృప్తికరంగా లేను.

ఇక ముందు పవిత్రంగా బ్రతకవచ్చు.

ఇకముందు నన్ను నేను మోసం చేసుకోకుండా బ్రతకవచ్చు.

ముకుందరావు ఎవరో తెలీదు నాకు.

కానీ అక్కయ్య అతన్ని పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకుందని అన్నయ్య అన్నాడు.

అక్కయ్య తప్పటడుగు వెయ్యదు.

ముకుందరావుగారితో మాట్లాడిన రోజున సంతోషంగా ఇంటికి వచ్చి నా ముఖంనిండా ముద్దులు కురిపించింది.

నా జీవితం మూడు పువ్వులూ, ఆరుకాయలూ అవుతుందంది.

నాకే కష్టం ఉండదంది.

నువు అదృష్టవంతురాలవంది.

అక్కయ్య నోటిమాట ఫలించాలి.

అక్కయ్య వరం వెయ్యేళ్ళు ఫలించాలి.

అక్కయ్యకు కృతజ్ఞతతో బ్రతుకుతాను.

పవిత్రంగా, ఆత్మ విశ్వాసంతో బ్రతకాలని ఎంత ఆతృత పడుతోంది మనస్సు.

ప్రేమతో ఉద్రేకాలతో ఎంత విసిగిపోయాను.

పోనీ ఇకనయినా మంచి బ్రతుకు ఎదురుగ్గా నిలిచింది.

భగవంతుడా! ఇట్లాంటి రోజుకే జీవితమంతా గడిచేటట్టు చెయ్యి.

ఈ అదృష్టం, ఈ సంతోషం. నాకే దూరంకాకుండా చూడు.

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Kalam+Dachina+Kanneeru

* * *